VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2018. gada 12. decembrī*

Konkurence – Aizliegtas vienošanās – Televīzijas apraide – Lēmums, ar kuru saistības ir atzītas par saistošām – Teritoriālā ekskluzivitāte – Sākotnējais novērtējums – Trešo personu līgumisko tiesību aizskārums – Samērīgums

Lietā T-873/16

Groupe Canal +* *SA, Isīlemulino [*Issy-les-Moulineaux*] (Francija), ko pārstāv *P. Wilhelm*, *P. Gassenbach* un *O. de Juvigny*, *avocats*,

prasītāja,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv *D. Colas*, *J. Bousin*, *E. de Moustier* un *P. Dodeller*, pārstāvji,

un

***Union des producteurs de cinéma* (*UPC*)**, Parīze (Francija), ko pārstāv *É. Lauvaux*, *avocat*,

un

C More Entertainment AB, Stokholma (Zviedrija), ko pārstāv *L. Johansson* un *A. Acevedo*, advokāti,

un

European Film Agency Directors – EFADs, Brisele (Beļģija), ko pārstāv *O. Sasserath*, *avocat*,

personas, kas iestājušās lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *A. Dawes*, *C. Urraca Caviedes* un *L. Wildpanner*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Patērētāju organizācija (*BEUC*), Brisele, ko pārstāv *A. Fratini*, *avocat*,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda – franču.

par prasību, kura ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar kuru tiek lūgts atcelt Komisijas 2016. gada 26. jūlija lēmumu par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta AT.40023 – Pārrobežu piekļuve maksas televīzijai), ar ko *Paramount Pictures International Ltd* un *Viacom Inc.* piedāvātās saistības attiecībā uz licences līgumiem par audiovizuālo saturu, kurus tās ir noslēgušas ar *Sky UK Ltd* un *Sky plc*, tika atzītas par saistošām,

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši A. Ditrihs [*A. Dittrich*] un I. Uljoa Rubio [*I. Ulloa Rubio*],

sekretāre M. Maresko [*M. Marescaux*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2018. gada 14. septembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 2014. gada 13. janvārī Eiropas Komisija uzsāka izmeklēšanu par iespējamiem maksas televīzijas pakalpojumu sniegšanas ierobežojumiem ar licences līgumiem, kas noslēgti starp sešām ASV televīzijas studijām un lielākajām Eiropas Savienības maksas televīzijas raidorganizācijām.

2 2015. gada 23. jūlijā Komisija nosūtīja paziņojumu par iebildumiem *Paramount Pictures International Ltd*, kas ir reģistrēta Londonā (Apvienotā Karaliste), un *Viacom Inc.*, kas ir reģistrēta Ņujorkā (Ņujorka, Amerikas Savienotās Valstis) un ir pirmās minētās uzņēmējsabiedrības mātesuzņēmums (turpmāk tekstā kopā – "*Paramount*"). Šajā paziņojumā Komisija izklāstīja savus sākotnējos secinājumus par dažu noteikumu, kas iekļauti *Paramount* ar *Sky UK Ltd* un *Sky plc* (turpmāk tekstā kopā – "*Sky*") noslēgtajos licences līgumos, saderību ar LESD 101. pantu un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (EEZ) 53. pantu.

3 Izmeklēšanā Komisija galvenokārt pievērsās diviem savstarpēji saistītiem licences līgumu noteikumiem. Pirmā noteikuma mērķis bija aizliegt *Sky* vai ierobežot tās iespējas darīt pieejamus televīzijas mazumtirdzniecības pakalpojumus, reaģējot uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas EEZ, bet ārpus Apvienotās Karalistes un Īrijas. Līgumu, ko *Paramount* noslēgusi ar raidorganizācijām, kuras reģistrētas EEZ, bet ārpus Apvienotās Karalistes, otrajā noteikumā bija paredzēts, ka *Paramount* šīm pēdējām minētajām aizliedz vai ierobežo iespējas darīt pieejamus televīzijas mazumtirdzniecības pakalpojumus, reaģējot uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas Apvienotajā Karalistē un Īrijā.

4 Ar uzklausīšanas amatpersonas lēmumu dažās 2015. gada 24. novembra procedūrās konkurences jomā prasītājai *Groupe Canal +* tika atļauts piedalīties procedūrā kā trešajai ieinteresētajai personai Regulas (EK) Nr. 773/2004 (2004. gada 7. aprīlis) par lietas izskatīšanu saskaņā ar [LESD 101. un 102. pantu], ko vada Komisija (OV 2004, L 123, 18. lpp.) 13. panta 1. punkta izpratnē.

5 Ar 2015. gada 4. decembra lēmumu "Informācija par procedūras raksturu un priekšmetu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 773/2004 13. panta 1. punktu" Komisija tostarp paziņoja prasītājai savu juridisko vērtējumu par LESD 101. panta piemērošanu lietas faktiem, sniedzot sākotnējos secinājumus šajā ziņā. Saskaņā ar šiem sākotnējiem secinājumiem Komisija bija paredzējusi pieņemt *Sky* un visām studijām,

attiecībā uz kurām tika veikta Komisijas izmeklēšana, adresētu lēmumu, konstatējot, ka tās ir pārkāpušas LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu, uzliekot tām naudas sodus un uzdodot tām izbeigt pārkāpumu un atturēties īstenot jebkādus pasākumus ar līdzīgu priekšmetu vai sekām.

6 *Paramount*, reaģēdama uz Komisijas bažām konkurences jomā, 2016. gada 15. aprīlī piedāvāja uzņemties saistības saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 9. pantu. Saņēmusi citu attiecīgo trešo personu, tostarp prasītājas, apsvērumus, Komisija pieņēma 2016. gada 26. jūlija lēmumu par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta AT.40023 – Pārrobežu piekļuve maksas televīzijai) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

7 No apstrīdētā lēmuma 1. panta izriet, ka *Paramount*, kā arī tās tiesību pārņēmējiem un meitasuzņēmumiem lēmuma pielikumā minētās saistības ir spēkā piecus gadus no attiecīgā lēmuma paziņošanas brīža.

8 Apstrīdētā lēmuma pielikuma 1. noteikuma devītajā daļā ir paredzēti dažādi procedūrā aplūkotie noteikumi (turpmāk tekstā – "attiecīgie noteikumi"). Pirmkārt, runājot par satelītpārraidi, pirmām kārtām, tas skar noteikumu, saskaņā ar kuru uztveršana ārpus licences līgumā norādītās teritorijas (*overspill*) nav uzskatāma par raidorganizācijas pieļautu līguma pārkāpumu, ja tā nav apzināti atļāvusi šādu uztveršanu, un, otrām kārtām, noteikumu, saskaņā ar kuru uztveršana teritorijā, uz ko attiecas licences līgums, nav uzskatāma par *Paramount* izdarītu līguma pārkāpumu, ja šajā teritorijā tā nav atļāvusi piekļuvi dekoderiem, kurus ir izsniegušas trešās personas. Otrkārt, attiecībā uz raidīšanu internetā ir skarts, pirmām kārtām, noteikums, ar ko raidorganizācijām ir uzlikts pienākums liegt televīzijas satura lejupielādi vai straumēšanu (*streaming*) ārpus teritorijas, uz kuru attiecas licences līgums; otrām kārtām, noteikums, saskaņā ar kuru, nodrošinot rādīšanu internetā (*Internet overspill*) teritorijā, uz kuru attiecas licences līgums, *Paramount* nepārkāpj līgumu, ja tā ir noteikusi raidorganizācijām pienākumu izmantot tehnoloģijas, kas liedz šādu rādīšanu, un, trešām kārtām, noteikumu, saskaņā ar kuru, nodrošinot televīzijas satura rādīšanu internetā ārpus teritorijas, uz kuru attiecas licences līgums, raidorganizācija nepārkāpj licences līgumu, ja tā izmanto tehnoloģijas, kas liedz šādu rādīšanu.

9 Turklāt no apstrīdētā lēmuma pielikuma 1. noteikuma trešās daļas izriet, ka ar jēdzienu "raidorganizācijas saistības" saprot attiecīgos noteikumus vai līdzvērtīgus noteikumus, ar ko raidorganizācijai ir aizliegts reaģēt uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem, kuri atrodas EEZ, bet ārpus teritorijas, kurā raidorganizācijai ir pārraidīšanas tiesības. Attiecīgi ar jēdzienu "*Paramount* saistības" saprot attiecīgos noteikumus vai līdzvērtīgus noteikumus, ar ko *Paramount* ir noteikts pienākums aizliegt raidorganizācijām, kas atrodas EEZ, bet ārpus teritorijas, kurā raidorganizācijai ir ekskluzīvas tiesības, reaģēt uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem šajās teritorijās.

10 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma pielikuma 2. noteikumu no apstrīdētā lēmuma paziņošanas dienas *Paramount* ir jāpilda dažādas saistības. Vispirms – *Paramount* apņemas neatjaunot, nepagarināt vai neslēgt vienošanos par šajā pielikumā definēto attiecīgo noteikumu piemērošanu saistībā ar licences līgumiem (2.1. punkts). Tālāk, attiecībā uz jau noslēgtajiem licences līgumiem par maksas televīzijas produkciju (*existing Pay-TV Output Licence Agreements*), tā necels prasības tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācijas ievēro saistības (2.2. punkta a) apakšpunkts). Attiecībā uz šiem līgumiem tā apņemas nepildīt "*Paramount* saistības", ne arī tieši vai netieši veikt darbības, lai panāktu šo saistību pildīšanu (2.2. punkta b) apakšpunkts). Visbeidzot, desmit dienu laikā no apstrīdētā lēmuma paziņošanas *Paramount* informē *Sky*, un viena mēneša laikā no minētās paziņošanas dienas tā informē visas EEZ reģistrētās raidorganizācijas, ka *Paramount* necels prasības tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācijas ievēro attiecīgos noteikumus (2.3. punkts).

11 Prasītāja bija noslēgusi licences līgumu ar *Paramount* par maksas televīzijas produkciju (*Pay Television Agreement*), kas stājās spēkā 2014. gada 1. janvārī (turpmāk tekstā – "2014. gada 1. janvāra līgums"). Minētā līguma 12. pantā ir paredzēts, ka tajā ir nošķirtas "ekskluzīvās" teritorijas, kas tostarp ietver

Franciju, un "neekskluzīvās teritorijas", kas ir Maurīcija. Turklāt 2014. gada 1. janvāra līguma 3. pantā ir paredzēts, ka *Paramount* nedz īstenos, nedz arī atļaus kādai trešajai personai īstenot retranslācijas tiesības ekskluzīvajās teritorijās. Savukārt šī līguma A.IV pielikumā ir precizētas prasītājas saistības attiecībā uz tādu ģeofiltrācijas tehnoloģiju izmantošanu, kas liedz retranslāciju ārpus teritorijas, attiecībā uz kuru ir piešķirta licence.

12 Ar 2016. gada 25. augusta vēstuli *Paramount* paziņoja prasītājai apstrīdētā lēmuma pielikuma 2.2. punkta a) apakšpunktā minētās saistības (skat. šī sprieduma 10. punktu) un tādējādi precizēja, ka tā necels prasības tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācija ievēro attiecīgos noteikumus, un ka *Paramount* atbrīvo pēdējo minēto no jebkādām saistībām, kas tai ir uzliktas ar attiecīgajiem noteikumiem. Turklāt *Paramount* šajā vēstulē precizēja, ka jēdzienam "raidorganizācijas saistības" ir tāda pati nozīme kā apstrīdētā lēmuma pielikumā lietotajam jēdzienam. Ar 2016. gada 14. oktobra vēstuli prasītāja atbildēja uz šo paziņojumu, uzsverot, ka tai nav jāpilda saistības, ko bija uzņēmusies *Paramount* procedūrā, kurā bija iesaistīta tikai Komisija un *Paramount*.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā ir iesniegts 2016. gada 8. decembrī, prasītāja cēla šo prasību.

14 Ar 2017. gada 13. jūlija rīkojumu *Groupe Canal* +/Komisija (T-873/16, nav publicēts, EU:T:2017:556) Eiropas Patērētāju organizācijai (*BEUC*) tika atļauts iestāties lietā Komisijas atbalstam. Ar šo pašu rīkojumu tika atļauts iestāties lietā *Union des producteurs de cinéma* (*UPC*), *European Film Agency Directors* (*EFADs*) un *C More Entertainment AB* prasītājas prasījumu atbalstam. Savukārt ar Vispārējās tiesas priekšsēdētāja 2017. gada 13. jūlija rīkojumu Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā prasītājas prasījumu atbalstam.

15 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros prasītāja 2018. gada 2. maijā tika uzaicināta atbildēt uz rakstveida jautājumu, un tā izpildīja šo lūgumu 2018. gada 15. maijā.

16 Prasītājas un *C More Entertainment* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– pakārtoti atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Francijas tirgu un prasītājas līgumiem;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17 Francijas Republika lūdz Vispārējai tiesai atcelt apstrīdēto lēmumu.

18 *UPC* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– pakārtoti atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Francijas tirgu;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

19 *EFADs* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– pakārtoti atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz Francijas tirgu un spēkā esošajiem līgumiem un turpmākiem līgumiem, kas tiks noslēgti ar prasītāju;

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai, Francijas Republikai, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21 *BEUC* prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

Ievada apsvērumi

22 Savas prasības pamatojumam prasītāja izvirza četrus pamatus, kas ir balstīti, pirmkārt, uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā par attiecīgo noteikumu saderību ar LESD 101. pantu un uzlikto saistību sekām, otrkārt, uz Regulas Nr. 1/2003 9. panta pārkāpumu, paužot bažas, kuru risināšanai tika noteiktas saistības, treškārt, uz samērīguma principa pārkāpumu un, ceturtkārt, uz pilnvaru nepareizu izmantošanu.

23 Kā tas ir izklāstīts šī sprieduma 11. punktā, prasītāja ir noslēgusi ar *Paramount* televīzijas apraides līgumu, proti, 2014. gada 1. janvāra līgumu, kurā ir iekļauti attiecīgiem noteikumiem līdzvērtīgi noteikumi. Kā atbildē uz procesa organizatorisko pasākumu precizēja prasītāja, *Paramount* pienākums aizliegt raidorganizācijām, kas atrodas EEZ, bet ārpus teritorijām, attiecībā uz kurām prasītājai bija ekskluzīvas tiesības, veikt pasīvu tirdzniecību šajās teritorijās, izriet no šī līguma 2. un 3. punkta. It īpaši no šiem noteikumiem izriet, ka *Paramount* ir piešķīrusi prasītājai licenci uz dažāda veida ekskluzīvu televīzijas retranslāciju, ka visas īpaši nepiešķirtās tiesības ir paturējusi *Paramount* un ka šī pēdējā minētā ir apņēmusies neīstenot vai neatļaut jebkādai trešajai personai īstenot šīs tiesības teritorijās, kurās prasītājai bija ekskluzīvas tiesības. No tā izriet – ciktāl, lai īstenotu attiecīgās tiesības, jebkurai trešajai personai ir jāsaņem nepārprotama atļauja no *Paramount*, saistības nepiešķirt šādu atļauju, kuras pēdējā minētā ir uzņēmusies attiecībā pret prasītāju, ir līdzvērtīgas šī sprieduma 9. punktā minētajām "*Paramount* saistībām".

24 Pildot savas saistības, kas izriet no apstrīdētā lēmuma, *Paramount* paziņoja prasītājai savu lēmumu turpmāk neveikt nekādas darbības, lai panāktu, ka attiecībā uz to tiek pildītas "raidorganizācijas saistības", un atbrīvot to no šīm saistībām tik ilgi, kamēr uz tām attiecas ar apstrīdēto lēmumu uzliktās saistības. Kā tas tiks izklāstīts sīkāk šī sprieduma 95. punktā, šāda *Paramount* rīcība attiecībā pret visiem šiem līgumpartneriem EEZ ietver to, ka šī pēdējā minētā vairs nepilda savas saistības pret prasītāju, kas izriet no 2014. gada 1. janvāra līguma, proti, saistības neatļaut saviem līgumpartneriem reaģēt uz spontāniem pieprasījumiem no patērētājiem teritorijās, attiecībā uz kurām prasītājai ir ekskluzīvas apraides tiesības.

25 Tādējādi tas, ka *Paramount* pildīja saistības, kuras Komisija ar apstrīdēto lēmumu tai bija uzlikusi, ietekmēja prasītājas juridisko situāciju. Tāpat, ņemot vērā apstākli, ka prasītājai tika atļauts piedalīties administratīvajā procedūrā kā trešajai ieinteresētajai personai un ka, pamatojoties uz dokumentu, kuru tai paziņoja Komisija, tā iesniedza šajā ziņā apsvērumus (skat. šī sprieduma 4. un 5. punktu), ir jākonstatē, ka prasītajai ir tiesības vērsties pret apstrīdēto lēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 90. punkts, un 2016. gada 15. septembris, *Morningstar*/Komisija, T-76/14, EU:T:2016:481, 31.–34. punkts), ko Komisija turklāt neapstrīd.

26 Lai arī šis statuss piešķir prasītājai tiesības vērsties pret apstrīdēto lēmumu, tomēr jautājums par to, vai prasītāja pareizi apraksta konkrētās sekas, kas tai rodas šī lēmuma dēļ, attiecas uz lietas būtību.

27 Šajā ziņā saistībā ar prasību rodas būtisks jautājums par lēmuma, ar ko uzņēmuma piedāvātās saistības ir padarītas par saistošām Regulas Nr. 1/2003 9. panta izpratnē, tvērumu un sekām, ja attiecīgās saistības ir ietvertas vienpusējā paziņojumā turpmāk neievērot atsevišķus noteikumus, kas ir iekļauti līgumā starp attiecīgo uzņēmumu un citu uzņēmumu, uz kuru nav attiekusies Komisijas izmeklēšana, kuram nebija adresēts paziņojums par iebildumiem un kurš nav nedz piedāvājis uzņemties saistības, nedz arī apņēmies šādas saistības pildīt.

28 Šis jautājums rodas saistībā ar trešo pamatu.

Par pirmo pamatu – acīmredzamu kļūdu vērtējumā par attiecīgo noteikumu saderību ar LESD 101. pantu un uzlikto saistību sekām

29 Prasītājas ieskatā, pirmkārt, attiecībā uz attiecīgajiem noteikumiem Komisija nav konstatējusi bažas, kas attiecas uz pārkāpumu mērķa dēļ LESD 101. panta 1. punkta izpratnē. Faktiski šie noteikumi veicinot kultūru daudzveidību, neizkropļojot konkurenci, savukārt to atcelšana izraisītu lielāku koncentrāciju kinematogrāfisku darbu veidošanas nozarē.

30 Otrkārt, prasītāja, ko atbalsta Francijas Republika, apgalvo, ka atbilstoši Līguma noteikumiem intelektuālā īpašuma aizsardzība pamato tādu ģeogrāfisko ierobežojumu noteikšanu kā pamatlietā aplūkotie. Šajā ziņā *UPC* apgalvo, ka digitālajā kontekstā, kurā praktiski nav robežu, nošķiršanu starp "absolūtu" vai "relatīvu" teritoriālo ekskluzivitāti, no vienas puses, un "aktīvu" un "pasīvu" tirdzniecību, no otras puses, neesot iespējams veikt. Turklāt, ņemot vērā iespējas, kuras mūsdienās piedāvā daudzas maksas televīzijas apraides platformas internetā, DVD vai video pēc pieprasījuma, attiecīgie noteikumi, pēc prasītājas un Francijas Republikas domām, neradot patiesu ekskluzivitāti un tādējādi neietekmē konkurenci. Turpretī Komisijai esot bijis jāveic kinematogrāfijas un audiovizuālās nozares precīzs novērtējums, savukārt tā neesamības dēļ ar apstrīdēto lēmumu ir notikusi pierādīšanas pienākuma prettiesiska pāreja.

31 Treškārt, prasītāja uzsver, ka attiecīgajos noteikumos paredzētā teritoriālā ekskluzivitāte skarot tikai daļu no maksas televīzijas tirgū piedāvātā satura, tāpēc ar tiem nav iespējams novērst konkurenci šajā tirgū. Tādējādi prasītāja, ko atbalsta *UPC* un Francijas Republika, apgalvo, ka attiecīgie noteikumi ļaujot piešķirt autortiesību īpašniekiem absolūti nepieciešamo atbilstīgo atlīdzību uz sniegumu balstītas konkurences apstākļos, ņemot vērā katras valsts tirgus raksturiezīmes saskaņā ar pielāgotu "skatlogu" sistēmu. Tās arī nodrošinot ekonomiskā modeļa, ko piemēro tādi uzņēmēji kā prasītāja, pastāvēšanu. Šis modelis ļaujot objektīvi sadalīt risku, kas ir saistīts ar Savienības kinematogrāfiskas produkcijas finansēšanu, kurai prasītājai ir jāpiešķir būtiska daļa no saviem kopējiem resursiem. *UPC* uzskata, ka attiecīgais modelis atbilstot spēkā esošajam tiesiskajam regulējumam atsevišķās valstu tiesību sistēmās, attiecībā uz kurām Komisija tomēr nav veikusi pārbaudes.

32 Ceturtkārt, attiecīgo noteikumu nepiemērošana netieši, bet obligāti ietekmējot nozares līgumiskās attiecības un veicinot Savienības līmeņa licenču izsniegšanu, tādējādi tiekot izjaukts sarunu līdzsvars, kas kaitē Savienības producentiem. Tādējādi Savienības audiovizuālās produkcijas finansējuma, tostarp ar raidorganizāciju veiktajām iemaksām valsts audiovizuālajās organizācijās, pieejamība tikšot būtiski ierobežota, līdz ar to patērētājiem sniegtā piedāvājuma kvalitāte un daudzveidība un arī saskaņā ar LES 3. pantu un LESD 167. panta 4. punktu aizsargātā kultūru daudzveidība tikšot apdraudēta. Vienīgi norādīdama, ka pēc saistību uzņemšanās *Paramount* joprojām varot piešķirt licences uz teritoriālā pamata, Komisija neesot pietiekami juridiski pamatojusi savu lēmumu attiecībā uz šī apstākļa atbilstību, ņemot vērā prasītājas konstatētās sekas.

33 Komisija, ko atbalsta *BEUC*, apstrīd šī pamata pamatotību.

34 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Ja Komisija plāno pieņemt lēmumu, ar ko pieprasa pārkāpšanas izbeigšanu, un ja attiecīgie uzņēmumi piedāvā uzņemties saistības, lai atbilstu prasībām, kuras tiem paudusi Komisija savā sākotnējā vērtējumā, Komisija var ar lēmumu atzīt šo saistību saistošo spēku attiecībā uz uzņēmumiem. Šādu lēmumu var pieņemt uz noteiktu laika posmu, un tajā secina, ka Komisijas rīcībai vairs nav pamata."

35 Turklāt Regulas Nr. 1/2003 13. apsvērumā ir noteikts:

"Ja to lietu izskatīšanas laikā, kas var novest līdz līguma vai darbības aizliegumam, uzņēmumi piedāvā uzņemties saistības, lai atbilstu Komisijas prasībām, tai jāspēj pieņemt lēmumu, ar kuru uzliek šīs saistības attiecīgajiem uzņēmumiem. Saistību lēmumos jābūt konstatētam, ka vairs nav pamata Komisijas rīcībai bez secinājumu izdarīšanas par to, vai ir bijis vai joprojām ir pārkāpums [..]."

36 Tādējādi, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, Komisijas uzdevums ir tikai pārbaudīt, vai attiecīgās saistības atbilst prasībām, par kurām tā ir informējusi attiecīgos uzņēmumus, un vai tie nav piedāvājuši mazāk apgrūtinošas saistības, kas ir tikpat piemērotas, lai izpildītu šīs prasības (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41. punkts).

37 Vienlaikus ir jānorāda, ka no Regulas Nr. 1/2003 9. panta izriet, ka šajā tiesību normā (skat. šī sprieduma 34. punktu) minētais sākotnējais vērtējums ir paredzēts uzņēmumiem, attiecībā uz kuriem Komisija veic izmeklēšanu, un tā mērķis ir izvērtēt iespēju piedāvāt atbilstīgas saistības, ar kurām var novērst Komisijas konstatētās problēmas konkurences jomā. Pret šiem uzņēmumiem uzsāktās pārkāpuma procedūras izbeigšana ļauj tiem izvairīties no konkurences tiesību pārkāpuma konstatēšanas un iespējama naudas soda piemērošanas (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48. punkts).

38 No šiem apsvērumiem izriet, ka, lai arī saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu pieņemtā lēmuma pamatojumā ir jāiekļauj sākotnējais vērtējums, kas ir izraisījis konstruktīvu sarunu uzsākšanu par saistībām, šis pamatojums nekādā gadījumā neietver ne visus nepieciešamos pierādījumus, lai konstatētu LESD 101. panta 1. punkta pārkāpumu, ne jo īpaši pierādījumus, kas ļautu uzskatīt, ka sākotnēji pārmestajai rīcībai nevar piemērot šīs tiesību normas 3. punktu.

39 Tādējādi, kā apgalvo Komisija, apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaude var attiekties tikai uz to, vai apstrīdētajā lēmumā izklāstītie apstākļi ir pierādījums bažām konkurences jomā, vai apstiprinošas atbildes gadījumā uzliktās saistības spēj kliedēt šīs bažas un, visbeidzot, vai *Paramount* nav piedāvājusi mazāk apgrūtinošas saistības, kas ir tikpat piemērotas.

40 Šajā ziņā Komisija apstrīdētā lēmuma 37.–44. apsvērumā ir norādījusi, ka ar līgumiem, ar kuriem ir paredzēta absolūta teritoriāla ekskluzivitāte, ir atjaunota valsts tirgu nošķirtība un tas ir pretrunā Līguma mērķim izveidot vienotu tirgu. Tādējādi šie noteikumi tika atzīti par konkurenci ierobežojošiem, ja vien, pamatojoties uz citiem apstākļiem, kas izrietēja no to ekonomiskā un tiesiskā

konteksta, ir iespējams konstatēt, ka tie nav varējuši izraisīt šādu rezultātu. Šajā pēdējā ziņā autortiesību aizsardzības mērķis ir nodrošināt autoram atbilstošu, nevis pēc iespējas lielāku atlīdzību, pamatojoties uz vienošanos, saskaņā ar kuru ir izslēgta jebkādu televīzijas apraides pakalpojumu pārrobežu sniegšana, tādējādi nodrošinot absolūtu teritoriālo aizsardzību.

41 Tomēr, kā Komisija ir norādījusi lēmuma 46.–49. apsvērumā, ņemot vērā attiecīgo noteikumu saturu, mērķus un ekonomisko un tiesisko kontekstu, tie ir vērsti uz jebkādas pārrobežu konkurences izslēgšanu un absolūtas teritoriālas aizsardzības piešķiršanu raidorganizācijām, kas ir *Paramount* līgumpartneri.

42 Jākonstatē, ka šī sprieduma 40. un 41. punktā minētie motīvi ir pamatoti un ka tie pietiekami pamato bažas par attiecīgo noteikumu saderību ar LESD 101. panta 1. punktu. Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Francijas Republika, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment*, apstrīdētais lēmums ir juridiski pietiekami pamatots, kā arī tajā nav pieļauta kļūda saistībā ar šo motīvu pamatotību.

43 It īpaši faktisko apstākļu kontekstā, ko raksturo būtiski ierobežojumi, kas nopietni mazina pārrobežu televīzijas apraides iespējas, ar to vien, ka autortiesību īpašnieks ekskluzīvas tiesības pārraidīt televīzijas saturu dalībvalsts teritorijā piešķir tikai vienam licences saņēmējam un tādējādi citiem operatoriem, kuri nav saņēmuši attiecīgo tiesību īpašnieku atļauju, ne arī ir samaksājuši viņiem atlīdzību, aizliedz noteiktā laikposmā to pārraidīt, nepietiek, lai konstatētu, ka šāds līgums ir jāuzskata par tādas aizliegtas vienošanās priekšmetu, līdzekli vai sekām, kas nav saderīga ar Līgumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1982. gada 6. oktobris, *Coditel* u.c., 262/81, EU:C:1982:334, 15. un 16. punkts, un 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 137. punkts).

44 Tādējādi autortiesību īpašnieks principā var piešķirt vienīgajam licences saņēmējam ekskluzīvas tiesības noteiktā laikposmā veikt aizsargātā objekta satelītapraidi no vienas vienīgas raidīšanas dalībvalsts vai no vairākām dalībvalstīm (spriedums, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 138. punkts).

45 Savukārt, ja ar autortiesību īpašnieku noslēgtajos līgumos ir iekļauti noteikumi, saskaņā ar kuriem minētajam īpašniekam no šo līgumu noslēgšanas brīža ir pienākums aizliegt visiem saviem līgumpartneriem EEZ tirgū pasīvu tirdzniecību tirgos, kas ģeogrāfiski atrodas ārpus dalībvalsts, attiecībā uz kuru tas piešķir tiem ekskluzīvu licenci, ar šiem noteikumiem uz līguma pamata ir noteikta absolūta teritoriālā ekskluzivitāte, un šī iemesla dēļ tie ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam.

46 Proti, līgums, kas ir vērsts uz valsts tirgu sadales atjaunošanu, var būt pretrunā Līguma mērķim īstenot šo tirgu integrāciju, izveidojot vienotu tirgu. Tādējādi līgumi, kuru mērķis ir sadalīt tirgu atbilstoši valstu robežām vai apgrūtināt valstu tirgu savstarpēju mijiedarbību, principā ir uzskatāmi par tādiem, kuru mērķis ir ierobežot konkurenci LESD 101. panta 1. punkta izpratnē (spriedums, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 139. punkts).

47 Šajā ziņā ir jāņem vērā Savienības tiesību attīstība, kas it īpaši ir ieviestas, pieņemot Padomes Direktīvu 89/552/EEK (1989. gada 3. oktobris) par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV 1989, L 298, 23. lpp.) un Padomes Direktīvu 93/83/EEK (1993. gada 27. septembris) par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai (OV 1993, L 248, 15. lpp.), lai nodrošinātu pāreju no valstu tirgiem uz vienotu programmu producēšanas un izplatīšanas tirgu (spriedums, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 121. punkts).

48 Šajā kontekstā, ja licences līgums ir vērsts uz apraides pakalpojumu pārrobežu sniegšanas aizliegšanu vai ierobežošanu, ir uzskatāms, ka tā mērķis ir ierobežot konkurenci, ja vien citi ekonomiskā un juridiskā konteksta apstākļi neļauj konstatēt, ka šāds līgums nevar apdraudēt konkurenci (spriedums, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 140. punkts).

49 Tādējādi ir jāizvērtē gan attiecīgo noteikumu mērķis, gan to ekonomiskais un juridiskais konteksts.

50 Šajā ziņā, kā izriet no šī sprieduma 3., 8., 9., 11. un 23. punkta, attiecīgajos noteikumos paredzēto *Paramount* un tās līgumpartneru, tostarp prasītājas, savstarpējo saistību mērķis ir novērst tādu pārrobežu televīzijas apraides pakalpojumu sniegšanu, uz kuriem attiecas līgumi. Tādējādi, noslēdzot līgumu, ar šiem noteikumiem tiek piešķirta absolūta teritoriāla aizsardzība, un to mērķis ir novērst jebkādu pārrobežu konkurenci starp dažādām raidorganizācijām to pakalpojumu jomā, kurus piedāvā pēdējās minētās. Tādējādi, ņemot vērā šī sprieduma 43.–48. punktā izklāstītos apsvērumus, šie noteikumi bija pamats, lai Komisijai rastos bažas šo noteikumu pretkonkurences mērķa dēļ, kas ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 142. un 144. punkts).

51 Turklāt, runājot par attiecīgo noteikumu ekonomisko un juridisko kontekstu, pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, Francijas Republika, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment*, apstāklis, ka aplūkotie televīzijas apraides līgumi attiecas uz darbiem, kas ir aizsargāti ar autortiesībām, neļauj konstatēt, ka tie nevar ierobežot konkurenci.

52 Proti, pirmkārt ar apstrīdēto lēmumu uzliktās saistības neskar tiesības piešķirt ekskluzīvās licences izplatīt televīzijas saturu, attiecībā uz kuru *Paramount* pieder tiesības. Gluži pretēji, aplūkoto saistību mērķis ir izbeigt tādu attiecīgo noteikumu piemērošanu, kuri izraisa absolūtu teritoriālu ekskluzivitāti un kuru mērķis, ņemot vērā televīzijas apraides līgumos noteikto savstarpējo saistību kopumu, ir novērst jebkādu konkurenci starp dažādām raidorganizācijām saistībā ar darbiem, kas ir aizsargāti ar šīm tiesībām.

53 Otrkārt, lai arī intelektuālā īpašuma [tiesību] īpašais mērķis galvenokārt ir nodrošināt īpašniekiem tiesības, kas izriet no iespējas to komerciāli izmantot, šis mērķis nodrošina pēdējiem minētajiem iespēju pieprasīt nevis pēc iespējas lielāku atlīdzību, bet tikai atbilstošu atlīdzību. Šis secinājums ir apstiprināts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV 2001, L 167, 10. lpp.) 10. apsvērumā, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/115/EK (2006. gada 12. decembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV 2006, L 376, 28. lpp.) 5. apsvērumā (spriedums, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 107. un 108. punkts).

54 Atbilstoša atlīdzība šo tiesību īpašniekam ir tāda, kurā ir ievērota pamatota saikne ar faktisko vai potenciālo tādu personu skaitu, kas saņem šo pakalpojumu vai kas to vēlas saņemt. Tādējādi televīzijas apraides jomā šādā atlīdzībā tostarp ir jāievēro pamatota saikne ar tādiem attiecīgo raidījumu parametriem kā to faktiskā auditorija, potenciālā auditorija un valodas versija. Šo pieeju apstiprina Direktīvas 93/83 17. apsvērums (spriedums, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 109. un 110. punkts).

55 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka tādā licenču sistēmā, kurā nav iekļauti noteikumi ar mērķi sadalīt tirgus atbilstoši valstu robežām, nekas neliedz šādā gadījumā tiesību īpašniekam vienoties par summu, kurā ir ņemta vērā potenciālā auditorija gan dalībvalstī, attiecībā uz kuru ir piešķirta ekskluzīva licence, gan jebkurā citā dalībvalstī, kurā tāpat tiek uztverti raidījumi, par ko ir noslēgts apraides līgums. Proti, tehnoloģija, kas ir vajadzīga attiecīgo ar autortiesībām aizsargātu darbu uztveršanai, ļauj noteikt faktisko un potenciālo auditoriju, iedalot to pēc valsts, no kuras tiek saņemts pirkšanas pieprasījums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c.,

C-403/08 un *C*-429/08, EU:C:2011:631, 112. un 113. punkts). Šī tehnoloģija ļauj arī modulēt aktīvās reklamēšanas darbības, lai tās veiktu tikai tajā teritorijā, attiecībā uz kuru ir piešķirta ekskluzīva licence.

56 Šajā kontekstā nekas neliedz tiesību īpašniekam izmantot iespēju pieprasīt papildmaksu par licenci, ņemot vērā faktisko un potenciālo auditoriju visā EEZ. Savukārt pamatojums būtiski lielākai papildmaksai, kas ir noteikta, lai nodrošinātu absolūtu teritoriālu ekskluzivitāti, ir rodams mākslīgo cenu atšķirībā starp nodalītajiem valstu tirgiem, kas nav savietojami ar Līguma pamatmērķi izveidot iekšējo tirgu. Šajos apstākļos šī papildmaksa pārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai šiem īpašniekiem nodrošinātu atbilstīgu atlīdzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., *C*-403/08 un *C*-429/08, EU:C:2011:631, 114.–116. punkts).

57 Attiecīgi saistībā ar tāda operatora darbību kā prasītājs tādas abonēšanas maksas iespējamo samazināšanu, kas līdz šim tika noteikta konkrētā apmērā, nodrošinot absolūtu teritoriālu aizsardzību ar attiecīgo noteikumu piemērošanu, Francijas teritorijā var kompensēt tas, ka, īstenojot ar apstrīdēto lēmumu uzliktās saistības, *Paramount* ir paziņojusi savu nodomu turpmāk vairs nepiemērot minētos noteikumus. Šis paziņojums ietver to, ka prasītāja tagad var brīvi uzrunāt klientus ne tikai Francijā, bet visā EEZ. Tas atbilst Līgumā noteiktajam pamatmērķim izveidot tirgu bez iekšējām robežām, kurā konkurence netiek izkropļota ar līgumiem, lēmumiem vai saskaņotām darbībām, kas ir aizliegtas ar LESD 101. panta 1. punktu. Tādējādi, lai arī prasītāja daļu no saviem ienākumiem atvēl audiovizuālās produkcijas finansēšanai, kurai ir jāsniedz īpašs atbalsts, normālas konkurences apstākļos, kas tagad ir pieejami EEZ līmenī, prasītājai ir dotas iespējas, kas attiecīgo noteikumu dēļ tai bija liegtas tik ilgi, kamēr *Paramount* vēlējās, lai šie noteikumi tiktu ievēroti.

58 No tā izriet, ka prasītājas, Francijas Republikas, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment* argumenti, saskaņā ar kuriem tiek apgalvots, ka attiecīgie noteikumi ir likumīgi, ņemot vērā LESD 101. panta 1. punktu (skat. šī sprieduma 29.–32. punktu), ir jānoraida. Šī sprieduma 55. punktā izklāstīto motīvu dēļ tas ir attiecināms arī uz apgalvoto neiespējamību digitālajā kontekstā nošķirt aktīvo tirdzniecību un pasīvo tirdzniecību ārpus ekskluzīvās teritorijas (skat. šī sprieduma 30. punktu).

59 Turklāt, ciktāl tiek uzskatīts, ka argumenti, saskaņā ar kuriem attiecīgie noteikumi veicina kultūru daudzveidību un produkciju un to atcelšana varētu apdraudēt kultūras produkciju Savienībā (skat. šī sprieduma 30.–32. punktu), izriet no LESD 101. panta 3. punkta piemērojamības attiecībā uz aplūkotajiem noteikumiem, šie argumenti nevar tikt pieņemti.

60 Protams, šie argumenti ir izvirzīti, apgalvojot, ka ar attiecīgajiem noteikumiem tiek sekmēta audiovizuālās produkcijas veidošana un izplatīšana.

61 Tomēr, kā izriet no šī sprieduma 34.–39. punktā izklāstītajiem motīviem, procedūru, kurā tiek akceptētas piedāvātās saistības, reglamentē princips, saskaņā ar kuru uzņēmumi, uz ko attiecas izmeklēšana, tiek informēti par Komisijas bažām un tie izvērtē iespēju piedāvāt turpmāk uzņemties saistības apmaiņā pret to, ka Komisija nekonstatē agrāk izdarīto pārkāpumu. Savukārt Komisija izvērtē iespēju atteikties no LESD 101. panta 1. punkta pārkāpuma konstatēšanas un ietaupīt resursus, kurus tā būtu veltījusi attiecīgajai lietai, apmaiņā pret saistībām, kas pēc definīcijas attiecas uz nākotni un kliedē visas bažas, kuras tā ir paudusi attiecīgajā jomā.

62 Šajā sakarā jautājums par to, vai rīcība, kuras dēļ ir radušās attiecīgās bažas, atbilst LESD 101. panta 3. punkta piemērojamības kumulatīviem nosacījumiem, nav saderīga ar tāda lēmuma kā apstrīdētais lēmums raksturu. Proti, pirmkārt, šīs tiesību normas piemērošanas priekšnosacījums ir LESD 101. panta 1. punkta pārkāpuma konstatējums. Otrkārt, lai piemērotu LESD 101. panta 3. punktu, ir jānoskaidro konkurenci veicinošas sekas, kas rodas, noslēdzot ar LESD 101. panta 1. punktu nesaderīgu līgumu, un tas, vai šīs konkurenci veicinošās sekas atsver pret konkurenci vērstās sekas (spriedums, 2003. gada 23. oktobris, *Van den Bergh Foods*/Komisija, T-65/98, EU:T:2003:281, 107. punkts).

63 Taču, pirmkārt, kā tas tika izklāstīts šī sprieduma 34. un 35. punktā, ja Komisija uzskata, ka piedāvātās saistības var kliedēt tās bažas, savā lēmumā tā var uzdot šīs saistības pildīt uzņēmumam, kurš ir piedāvājis tās uzņemties, šai iestādei attiecīgajā lēmumā nekonstatējot to, vai ir bijis vai joprojām ir pārkāpums.

64 Otrkārt, piedāvātās saistības ir uzdots pildīt tikai ar mērķi kliedēt Komisijas paustās bažas attiecībā uz konkurenci, izslēdzot jebkādu LESD 101. panta 1. punkta pārkāpumu nākotnē; tas zaudētu savu nozīmi gadījumā, ja tiktu piemērots LESD 101. panta 3. punkts. Proti, šīs pēdējās minētās tiesību normas mērķis ir nevis pieprasīt uzņēmumam, pret ko ir vērsta izmeklēšana, mainīt savu rīcību, attiecībā uz kuru Komisija ir paudusi ar konkurenci saistītas bažas, bet nepārprotami atzīt, ka LESD 101. panta 1. punkts nav piemērojams, tādējādi ļaujot uzņēmumam turpināt darbību, kuras dēļ tika uzsākta izmeklēšana.

65 Tādējādi, kaut gan ir taisnība, ka Komisija var akceptēt un uzdot pildīt piedāvātās saistības, saskaņā ar kurām tiek grozīts līgums, lēmums vai saskaņota darbība, kas rada bažas saistībā ar LESD 101. panta 1. punktu, lai turpmāk izpildītu LESD 101. panta 3. punktā paredzētos nosacījumus, tai nav pienākuma vērtēt, vai šāds līgums, lēmums vai saskaņota darbība atbilst šiem nosacījumiem, ja piedāvātās saistības ir vienkārša šādas rīcības izbeigšana, kā tas ir šajā lietā.

66 No iepriekš minētā izriet, ka Vispārējai tiesai, veicot saskaņā ar LESD 263. pantu uzsākto tiesiskuma pārbaudi, nav jālemj par prasītājas argumentiem, saskaņā ar kuriem attiecīgie noteikumi veicinot kultūru daudzveidību un produkciju un saskaņā ar kuriem to atcelšana, iespējams, apdraudēs Savienības kultūras produkciju. Turpretī šos argumentus prasītāja var izvirzīt valsts tiesā, ierosinot tiesvedību pret *Paramount*, pamatojoties uz 2014. gada 1. janvāra līgumu; šī tiesa šajā ziņā var vērsties gan Komisijā saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 15. pantu, gan Tiesā saskaņā ar šīs regulas 16. pantu un LESD 267. pantu (skat. šī sprieduma 102. punktu).

67 Jebkurā gadījumā ir jākonstatē, ka šī sprieduma 53.–57. punktā izklāstīto apsvērumu dēļ LESD 101. panta 3. punkta piemērošana ir izslēgta, jo attiecīgajos noteikumos ir paredzēti ierobežojumi, kas pārsniedz to, kas ir vajadzīgs, lai izplatītu un producētu audiovizuālus darbus, kuriem ir jānodrošina intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzība, un tādējādi tie neatbilst vismaz vienam no LESD 101. panta 3. punktā paredzētajiem kumulatīviem nosacījumiem, proti, nenoteikt attiecīgajiem uzņēmumiem ierobežojumus, kas nav obligāti vajadzīgi, lai nodrošinātu šo tiesību aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 145. punkts).

68 It īpaši, pirmkārt, absolūta teritoriāla aizsardzība acīmredzami pārsniedz to, kas ir obligāti vajadzīgs, lai uzlabotu producēšanu vai izplatīšanu, veicinātu tehnikas vai ekonomikas progresu, kā tas ir prasīts LESD 101. panta 3. punktā, kā to pierāda attiecīgo līgumu līgumslēdzējas pušu gribētais aizliegums sniegt jebkādus pārrobežu televīzijas apraides pakalpojumus, pat ja runa ir par darbiem, attiecībā uz kuriem *Paramount* ir piešķīrusi licenci un kuri tiek izplatīti dalībvalsts teritorijā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1982. gada 8. jūnijs, *Nungesser* un *Eisele*/Komisija, 258/78, EU:C:1982:211, 77. punkts).

69 Taču no šī sprieduma 57. punktā minētajiem apsvērumiem izriet, ka iespējamo prasītājas ieņēmumu, kas iegūti no klientiem Francijā, samazināšanos var kompensēt apstāklis, ka šī pēdējā minētā, pildot ar apstrīdēto lēmumu uzliktās saistības, turpmāk var brīvi uzrunāt klientus ne tikai Francijā, bet visā EEZ.

70 Otrkārt, arguments, saskaņā ar kuru attiecīgie noteikumi nenovērš jebkādu konkurenci attiecībā uz darbiem, kuriem tie ir piemērojami, jo šie pēdējie minētie ir pieejami arī citos datu nesējos, kas neietilpst šo noteikumu darbības jomā, attiecas uz LESD 101. panta 3. punkta b) apakšpunktā paredzēto nosacījumu. Taču šī sprieduma 53.–56. un 67.–69. punktā izklāstītie motīvi ir pietiekami, lai noraidītu LESD 101. panta 3. punkta piemērojamību šajā lietā (spriedums, 1982. gada 8. jūnijs, *Nungesser* un *Eisele*/Komisija, 258/78, EU:C:1982:211, 74., 75. un 78. punkts).

71 Komisija būtībā ir izklāstījusi šos apsvērumus apstrīdētā lēmuma 40.–44. punktā, sniedzot savu sākotnējo vērtējumu saistībā ar LESD 101. panta 1. punkta piemērošanu.

72 No tā izriet – lai arī būtu jāuzskata, ka Komisijai strīdus procedūrā bija jāpārbauda LESD 101. panta 3. punkta piemērojamība, apstrīdētā lēmuma 52. apsvērumā izdarītais secinājums, saskaņā ar kuru tās sākotnējā pārbaudē tika secināts, ka LESD 101. panta 3. punkta piemērošanas kumulatīvie nosacījumi nebija izpildīti, ir jāskata, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma 40.–44. apsvērumā izklāstītos motīvus. Tādējādi ir jāuzskata, ka šajā Komisijas vērtējumā nav pieļauta kļūda.

73 Līdz ar to, pirmkārt, apstrīdētajā lēmumā ir sniegts juridiski pietiekams pamatojums tam, vai šajā lietā *Paramount* piedāvātās saistības turpmāk neievērot attiecīgos noteikumus varēja kliedēt Komisijas paustās bažas konkurences jomā, un, otrkārt, šī iestāde nav pieļāvusi kļūdu, sniedzot apstiprinošu atbildi uz šo jautājumu.

74 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

75 Tālāk tiks izskatīts trešais pamats.

Par trešo pamatu – samērīguma principa pārkāpumu

76 Trešajā pamatā ir divas daļas – pirmā daļa ir balstīta uz samērīguma principa pārkāpumu uzlikto saistību acīmredzama nesamērīguma dēļ (skat. šī sprieduma 77. un 78. punktu), un otrā daļa attiecas uz tādu trešo personu kā prasītāja līgumisko tiesību nepamatotu pārkāpumu (skat. šī sprieduma 79. punktu).

77 Proti, prasītāja, kuru atbalsta Francijas Republika, apgalvo, ka saistību jomā ir piemērojams samērīguma princips, lai arī šo saistību pamatā ir piedāvājums, kuru ir izteikusi izmeklēšanā iesaistītā puse. Šajā kontekstā Komisijai esot jāpārliecinās, ka saistības varēja izkliedēt tās paustās bažas un ka attiecīgais uzņēmums nebija piedāvājis mazāk apgrūtinošas saistības, kas ir tikpat piemērotas.

78 Taču, pirmkārt, Komisija esot uzdevusi pildīt saistības, kas neatbilda tās sākotnējā vērtējumā paustajām bažām, jo tās ir acīmredzami stingrākas, nekā būtu vajadzīgs, lai kliedētu faktiski konstatētās bažas. Šis vērtējums esot it īpaši pamatots tādēļ, ka strīdus saistībām esot nelabvēlīga ietekme uz kultūru daudzveidību visā EEZ, jo raidorganizācijas zaudē ienākumus, kurus tās varētu piešķirt Eiropas filmu uzņemšanai.

79 Otrkārt, prasītāja, ko atbalsta Francijas Republika, apgalvo, ka saskaņā ar apstrīdēto lēmumu uzliktās saistības skarot trešo personu intereses, ciktāl ar šīm saistībām vienpusēji tiekot grozīti 2014. gada 1. janvāra līguma noteikumi, ar kuriem prasītājai ir piešķirtas tiesības, lai arī administratīvā procedūra neattiecās uz attiecīgo līgumu, un tas savukārt nelabvēlīgi ietekmējot prasītājas procesuālās tiesības. Taču no Komisijas paziņojuma par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu (OV 2011, C 308, 6. lpp.) izrietot, ka, lai noteiktu saistības, tām it īpaši ir jābūt tieši piemērojamām, tādējādi to piemērošana nedrīkst būt atkarīga no tādas trešās personas gribas, kurai saistības nav uzliktas. Tādējādi, ja saistības ietver līgumattiecību grozījumus, kuriem ir nepieciešama līgumslēdzēja pušu piekrišana, kā tas ir šajā lietā, Komisijai saistību piedāvājums esot jānoraida. Tā kā Komisija nav ievērojusi savu paziņojumu, nenorādot apstrīdētajā lēmumā nekādu pamatojumu, minētais lēmums esot jāatceļ.

80 Pirmām kārtām, Komisija atkārtoti apgalvo, ka piedāvātās saistības pilnībā atbilda bažām, kuras tā bija konstatējusi konkurences jomā, tāpēc tai neesot bijis pienākuma pašai meklēt mazāk dārgus vai mazāk apgrūtinošus risinājumus.

81 Otrām kārtam, Komisija apgalvo, ka tā esot pienācīgi ņēmusi vērā trešo personu intereses, uzaicinot tās iesniegt savus apsvērumus un tos izvērtējot.

82 Trešām kārtām, Komisija, ko atbalsta *BEUC*, norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu prasītājai neesot liegtas tās līgumiskās tiesības, ne arī tas ietekmējot attiecīgo noteikumu vērtību. Gluži pretēji, pamatojoties tikai uz savu gribu, *Paramount* vairs nepiemēro attiecīgos noteikumus vai kurai tie nav saistoši. Šajā ziņā, ceturtām kārtām, Komisija uzsver, ka apstrīdētajam lēmumam neesot *erga omnes* iedarbības un ka nekas neliedzot prasītājai celt prasību pret *Paramount* par tās līgumisko saistību nepildīšanu. Vērtējot no šī skatupunkta, *Paramount* piedāvātās saistības nebija atkarīgas no trešās personas gribas [Komisijas] paziņojuma par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu 128. punkta izpratnē. Turklāt 2014. gada 1. janvāra līgumā nebija iekļauts noteikums, kas ir līdzvērtīgs tam, kurš ir aprakstīts apstrīdētā lēmuma 2. apsvēruma b) punktā.

83 Vispirms ir jāizskata trešā pamata otrā daļa, kas ir balstīta uz tādu trešo personu kā prasītāja likumisko tiesību pārkāpumu, neievērojot samērīguma principu.

84 Savukārt šī pamata pirmajā daļā izvirzītie argumenti par samērīguma principa pārkāpumu, ciktāl uzliktās saistības neesot pamatotas ar bažu pienācīgu izklāstu un tās pārsniedzot to, kas ir vajadzīgs, lai novērstu faktiski izklāstītās bažas (skat. šī sprieduma 77. un 78. punktu), būtībā atbilst argumentiem, uz ko ir balstīts otrais pamats. Tādējādi tie tiks aplūkoti, izskatot pēdējo minēto pamatu.

85 No lietas dalībnieku argumentācijas izriet, ka viņi vienprātīgi atzīst pieņēmumu, saskaņā ar kuru tāds akts kā apstrīdētais lēmums nevar tiesiski izraisīt 2014. gada 1. janvāra līgumā iekļauto attiecīgo noteikumu nepiemērošanu prasītājai. Proti, atbildot uz argumentu, kuru prasītāja ir izvirzījusi šajā ziņā (skat. šī sprieduma 79. punktu), Komisija norāda, ka apstrīdētais lēmums neizraisa šādas sekas, bet ar to *Paramount* tikai ir uzlikts pienākums paziņot saviem līgumpartneriem tās nodomu vairs neievērot attiecīgos noteikumus. Komisijas ieskatā, šis pienākums nekādā ziņā neietekmē vērtējumu, kuru varētu sniegt valsts tiesa par strīdus noteikumu spēkā esamību, ja prasītāja nolemtu minētajā tiesā celt prasību pret *Paramount*.

86 Proti, saimnieciskās darbības subjektu tiesības noteikt savas attiecības, pamatojoties uz viņu gribu, kas ir pausta viņu savstarpēji noslēgtajos līgumos, izriet no līgumu slēgšanas brīvības. Šī brīvība, kas ietver brīvību izvēlēties uzņēmējdarbības partneri, kā arī noteikt līguma saturu, ir garantēta Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. pantā, kurā ir nostiprināta darījumdarbības brīvība (spriedums, 2013. gada 22. janvāris, *Sky Österreich*, C-283/11, EU:C:2013:28, 42. un 43. punkts).

87 Lai arī ir taisnība, ka darījumdarbības brīvība nav absolūta prerogatīva, bet tā ir jāvērtē saistībā ar tās funkciju sabiedrībā, saskaņā ar Pamattiesību hartas 52. panta 1. punktu tās ierobežojumiem tomēr ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šīs brīvības būtība (spriedums, 2013. gada 22. janvāris, *Sky Österreich*, C-283/11, EU:C:2013:28, 45.–48. punkts).

88 Šajā ziņā no Regulas Nr. 1/2003 9. panta (skat. šī sprieduma 34. punktu) izriet, ka piedāvājumam, kuru uzņēmums ir izteicis saskaņā ar šo tiesību normu, ir jāietver "saistības". Tām ir jāietver piekāpšanās, proti, uzņēmuma dažādu iespējamo rīcības veidu ierobežojums. Šīs saistības var ietvert pienākumu rīkoties konkrētā veidā, vai pienākumu atturēties no rīcības.

89 Turklāt, ja Komisija uzskata, ka piedāvātās saistības var kliedēt bažas, kas tai radušās, Komisija ar savu lēmumu var šīs saistības uzdot pildīt uzņēmumam, kurš ir piedāvājis tās uzņemties, pat ja šī iestāde attiecīgajā lēmumā nekonstatē, vai ir bijis vai joprojām ir pārkāpums. Šis lēmums, kā tas ir šajā lietā, ir adresēts tikai tiem uzņēmumiem, kuri ir piedāvājuši uzņemties saistības, un saskaņā ar LESD 288. panta ceturto daļu tikai tiem tas ir obligāti jāpilda.

90 Tādējādi, kā to apgalvo prasītāja un Komisija, ir jākonstatē, ka atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 9. pantam pieņemtā lēmuma mērķis vai sekas nevar būt saistību uzlikšana šī sprieduma 88. punktā norādītajā nozīmē uzņēmējiem, kas nav piedāvājuši uzņemties saistības un kas nav apņēmušies tās pildīt.

91 Proti, šāda iespēja būtu pretrunā Regulas Nr. 1/2003 13. apsvēruma un 9. panta formulējumam (skat. šī sprieduma 35. punktu), no kura izriet, ka Komisijas akceptētās saistības tiek uzliktas uzņēmumiem, kuri tās ir piedāvājuši uzņemties. Šī pieeja ir atspoguļota arī 115. punktā Komisijas paziņojumā par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu. Saskaņā ar šo punktu, "ja Komisija šīs saistības akceptē, tā var pieņemt lēmumu, kas tās lietas pusēm padara saistošas". Taču nav strīda, ka prasītāja, būdama trešā persona, kas nebija saņēmusi paziņojumu par iebildumiem, nebija "iesaistīta procedūrā", kuru Komisija bija uzsākusi tikai attiecībā uz *Paramount* un *Sky*. Tādējādi, ja saistības ietver tāda līguma noteikuma nepiemērošanu, ar ko trešajām personām tiek piešķirtas tiesības, tas, ka Komisijai tiktu piešķirtas tiesības uzlikt saistības šādām trešajām personām, kuras šīs saistības nav piedāvājušas uzņemties un pret kurām Komisija nav uzsākusi procedūru, nozīmētu iejaukšanos attiecīgā uzņēmēja līgumu slēgšanas brīvībā, kas pārsniegtu Regulas Nr. 1/2003 9. pantā noteikto.

92 Turklāt šo secinājumu apstiprina Komisijas paziņojuma par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu 128. punkts, kurā ir noteikts šādi:

"Saistībām jābūt nepārprotamām un tieši piemērojamām [proti, to īstenošanai nevar būt atkarīga no trešo personu, kurām saistības nav uzliktas, gribas]. Turklāt, ja saistības nevar piemērot bez trešo personu piekrišanas (piemēram, ja trešai personai, kura saskaņā ar saistībām nebūtu piemērota pircēja, ir pirmpirkuma tiesības), uzņēmumam jāiesniedz pierādījumi par trešās personas piekrišanu."

93 Šajā kontekstā rodas jautājums, vai, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma formulējumu, kā arī juridisko kontekstu, kādā tas tika pieņemts, tā mērķis vai sekas ir tādas, ka *Paramount* piedāvātās saistības tiek pielīdzinātas saistībām, kuras būtu piedāvājusi uzņemties prasītāja, pārkāpjot Regulas 1/2003 9. pantu.

94 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, pirmkārt, saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 1. pantu tā pielikumā minētās saistības ir saistošas *Paramount*, kā arī tās tiesību pārņēmējiem un meitasuzņēmumiem. Tādējādi no apstrīdētā lēmuma neizriet, ka ar to būtu uzliktas jebkādas saistības tādiem *Paramount* līgumpartneriem kā prasītāja.

95 Otrkārt, apstāklis, ka *Paramount* vispārēji ir apņēmusies nevērsties tiesā, lai panāktu, ka raidorganizācijas ievēro saistības neveikt pasīvo tirdzniecību ārpus to ekskluzīvās teritorijas, kā tas ir paredzēts apstrīdētā lēmuma pielikuma 2.2. punkta a) apakšpunktā, automātiski nozīmē to, ka *Paramount* neievēro savas saistības aizliegt šādu tirdzniecību, kā tas ir paredzēts minētā pielikuma 2.2. punkta b) apakšpunktā. Savukārt, uzņemoties šīs saistības, automātiski tiek apšaubītas līgumiskās tiesības, kuras *Paramount* ir piešķīrusi attiecīgajām raidorganizācijām un kuras ietver to, ka tā garantē absolūtu teritoriālu ekskluzivitāti attiecībā uz katra licences līguma priekšmetu par maksas televīzijas produkciju.

96 Taču šajā kontekstā rodas jautājums par to, vai šāds rezultāts tika sasniegts ar apstrīdēto lēmumu, – tādā gadījumā tas izraisītu neatgriezeniskas sekas trešajām personām, kuras nav nedz piedāvājušas, nedz apņēmušās pildīt uzliktās saistības, vai arī *Paramount* paziņojums par attiecīgo noteikumu neievērošanu, kā to apgalvo Komisija, būtībā ir rīcība, ko šī pēdējā minētā uzņemas uz pašas risku, un ar to nekādā ziņā netiek skarta tās līgumpartneru iespēja celt prasību valsts tiesā, lai panāktu minēto noteikumu ievērošanu vai saņemtu zaudējumu atlīdzību.

97 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 16. panta 1. punktu, "ja valstu tiesas atbilstoši [LESD 101.] pantam vai [102.] pantam lemj par līgumiem, lēmumiem vai darbībām, uz kurām jau attiecas Komisijas lēmums, tās nevar pieņemt lēmumus, kuri ir pretrunā ar Komisijas pieņemto lēmumu".

98 Tomēr Regulas Nr. 1/2003 13. apsvērumā ir noteikts, ka "saistību lēmumi neierobežo dalībvalstu konkurences iestāžu un tiesu pilnvaras izdarīt šādus secinājumus [konstatējumus par to, vai ir bijis vai joprojām ir pārkāpums] un lemt par attiecīgo lietu". Tāpat Regulas Nr. 1/2003 22. apsvērumā ir noteikts, ka "Komisijas pieņemtie saistību lēmumi neietekmē dalībvalstu tiesu un konkurences iestāžu pilnvaras piemērot [LESD 101. un 102.] pantu".

99 Pretēji lēmumiem, kas tiek pieņemti saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 7. pantu, lēmums, ar kuru tiek uzliktas saistības saskaņā ar šīs regulas 9. pantu, neietver ne motīvus, ar kuriem pārbaudītā rīcība tiek kvalificēta kā LESD 101. panta pārkāpums, ne arī to, ka šai rīcībai tiek piemērota pēdējā minētā tiesību norma. Regulas Nr. 1/2003 9. pants ir balstīts uz procesuālās ekonomijas apsvērumiem, un tā mērķis ir nodrošināt LESD paredzēto konkurences noteikumu efektīvu piemērošanu, pieņemot lēmumus, ar kuriem tiek atzīts pušu piedāvāto saistību saistošais spēks, ko Komisija atzīst par piemērotām, lai ātrāk atrisinātu tās konstatētās konkurences problēmas. Šajā kontekstā Komisijas uzdevums ir tikai veikt pārbaudi un, iespējams, atzīt attiecīgo uzņēmumu piedāvātās saistības, ņemot vērā problēmas, ko tā ir konstatējusi sākotnējā vērtējumā, un ņemot vērā tās mērķus (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38. un 40. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, *Gasorba* u.c., C-547/16, EU:C:2017:891, 25. punkts).

100 No tā izriet, kā to norāda Komisija, ka tad, ja ar apstrīdēto lēmumu *Paramount* ir uzliktas saistības tās attiecībās ar līgumpartneriem vairs neievērot attiecīgos noteikumus, šīs saistības nekādā ziņā neietekmē valsts tiesu, kurās ir celtas prasītājas prasības, pilnvaras izvērtēt, vai šie noteikumi faktiski ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam, un attiecīgā gadījumā saskaņā ar minētā panta 2. punktu, kā arī valsts tiesībām izdarīt no tā izrietošos secinājumus. Šajā kontekstā apstrīdētais lēmums valsts tiesas konstatējumus var ietekmēt tikai tad, ja tajā ir iekļauts sākotnējais vērtējums, kas tai ir jāņem vērā tikai kā pazīmes par aplūkojamā līguma neatbilstību konkurences noteikumiem saskaņā ar LESD 101. panta 1. punktu (spriedums, *Gasorba* u.c., C-547/16, EU:C:2017:891, 27. un 29. punkts). Tādējādi sava vispārīgā un provizoriskā rakstura dēļ konkurences noteikumu vērtējums, ko Komisija ir sniegusi lēmumā, kurš pieņemts saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punktu, galu galā nevar liegt valsts tiesai, pamatojoties uz turpmāku izpēti un padziļinātu izvērtējumu, izdarīt tajā pašā lietā pilnībā vai daļēji atšķirīgus secinājumus (ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumi lietā *Gasorba* u.c., C-547/16, EU:C:2017:692, 33. un 35. punkts).

101 Līdz ar to tas, ka Komisija atzīst uzņēmuma piedāvāto individuālo saistību saistošo spēku, nenozīmē, ka citiem uzņēmumiem tiek atņemta iespēja aizstāvēt savas tiesības, kas, iespējams, izriet no to attiecībām ar šo uzņēmumu (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49. punkts).

102 Šajos apstākļos, ja pēc sava vērtējuma pabeigšanas valsts tiesa, izskatījusi iespēju izmantot Regulas Nr. 1/2003 15. un 16. pantā paredzētos tiesību aizsardzības līdzekļus, uzskata, ka attiecīgie noteikumi ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam un neatbilst šī panta 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem, tai ir jālemj par to spēkā neesamību saskaņā ar LESD 101. panta 2. punktu. Savukārt, ja tā uzskata, ka attiecīgie noteikumi nav pretrunā LESD 101. panta 1. punktam vai ka tie atbilst šī panta 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem, attiecīgā gadījumā tai ir jāvērtē tajā celtās prasības pamatotība, ņemot vērā, ka LESD 101. pants neliedz piemērot attiecīgos noteikumus.

103 Šajā pēdējā minētajā gadījumā, ja saskaņā ar tiesvedībā valsts tiesā rasto risinājumu *Paramount* nav jāpilda ar apstrīdēto lēmumu uzliktās saistības, Komisijai attiecīgā gadījumā ir jāuzsāk atkārtota izmeklēšana atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 9. panta 2. punkta b) apakšpunktam, šajā gadījumā valsts tiesas nolēmums šai iestādei nav saistošs (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2000. gada 14. decembris, *Masterfoods* un HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 48. punkts, un 2014. gada 25. novembris, *Orange* /Komisija, T-402/13, EU:T:2014:991, 27. punkts).

104 Ņemot vērā iepriekš minēto, ir jāsecina, ka apstrīdētais lēmums neietekmē prasītājas iespēju celt prasību valsts tiesā, lūdzot konstatēt, vai attiecīgie noteikumi ir saderīgi ar LESD 101. panta 1. punktu, un attiecībā uz *Paramount* izdarīt valsts tiesībās paredzētos secinājumus, un neizslēdz arī iespēju noteikt attiecīgus pagaidu pasākumus, lai nodrošinātu pušu interešu ievērošanu līdz brīdim, kad minētā tiesa pieņems galīgu nolēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 14. decembris, *Masterfoods* un HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 58. punkts).

105 Jāpiebilst, ka prasītāja būtu līdzīgā situācijā, ja pirms jebkādas Komisijas iejaukšanās *Paramount*, veikdama patstāvīgu vērtējumu, būtu secinājusi, ka attiecīgie noteikumi varētu būt nesaderīgi ar LESD 101. panta 1. punktu, un būtu paziņojusi par savu nodomu tos vairs neievērot, atsaucoties šajā ziņā uz LESD 101. panta 2. punktu.

106 Līdz ar to Komisija, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir rīkojusies saskaņā ar savām pilnvarām, kas tai ir piešķirtas atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 9. pantam, un ir ievērojusi tās mērķi, kas ir balstīts un procesuālās ekonomijas un efektivitātes apsvērumiem (skat. šī sprieduma 99. punktu), neskarot prasītājas līgumiskās vai procesuālās tiesības tādējādi, lai tiktu pārsniegts šo mērķu sasniegšanai nepieciešamais.

107 Šajā kontekstā Komisijas paziņojuma par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu 128. punkts (skat. šī sprieduma 92. punktu) ir jāsaprot nevis tādējādi, ka tas attiecas uz lēmumu, kas atbilstoši Regulas Nr. 1/2003 9. pantam ir pieņemts par uzņēmuma, kurš ir piedāvājis uzņemties saistības, līgumiskajām attiecībām ar trešajām personām un ietekmē pēdējo minēto līgumiskās tiesības, bet kā nosacījums, kura mērķis ir garantēt saistību efektivitāti, lai Komisija tās varētu akceptēt. Tādējādi 128. punkta iekļaušanas attiecīgajā Komisijas paziņojumā mērķis vai sekas nav izslēgt to, ka Komisija, īstenojot savu rīcības brīvību šajā jomā tādā gadījumā kā izskatāmajā lietā aplūkotais, akceptē *Paramount* saistības paziņot līgumpartneriem savu nodomu vairs nepiemērot attiecīgos noteikumus, pat ja ir iespējams, ka valsts tiesa, kurā prasītāja ir cēlusi prasību, nospriež, ka attiecīgie noteikumi nav pretrunā LESD 101. panta 1. punktam.

108 No tā izriet, ka, uzliekot *Paramount* saistības, kas ir minētas apstrīdētā lēmuma pielikuma 2.2. un 2.3. punktā, Komisija nav pārsniegusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, un šajā jomā tā nav pārkāpusi samērīguma principu, tādējādi pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida.

Par otro pamatu – Regulas Nr. 1/2003 9. panta pārkāpumu attiecībā uz bažu, saistībā ar kurām tika uzliktas saistības, konstatējumu

109 Prasītāja, kuru atbalsta Francijas Republika, apgalvo, ka Komisijas akceptētās saistības neatbilstot bažām saistībā ar konkurenci, kas ir paustas šīs iestādes veiktajā sākotnējā vērtējumā. It īpaši apstrīdētā lēmuma mērķis esot pārbaudīt *Paramount* un *Sky* noslēgtos līgumus par audiovizuālo darbu izplatīšanu Apvienotajā Karalistē un Īrijā. Taču Komisija ir uzlikusi saistības attiecībā uz visu EEZ, nepārbaudot juridisko un ekonomisko kontekstu, kādā tika noslēgti līgumi starp *Paramount*, no vienas puses, un raidorganizācijām, kas nav *Sky* un kas darbojas EEZ, no otras puses. Balstoties uz pieņēmumu, saskaņā ar kuru Apvienotās Karalistes un Īrijas tirgus sākotnējo vērtējumu varētu netieši attiecināt uz Francijas tirgu, kas netika analizēts, Komisija esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu, kas izraisa kļūdu tiesību piemērošanā. Turklāt Komisija esot noteikusi tādas pašas sekas *Sky* un prasītājai, lai arī šīm divām raidorganizācijām nebija tādas pašas procesuālās tiesības, tādējādi esot pārkāptas prasītājas tiesības uz aizstāvību. Komisijas pieeja kļūšot vēl paradoksālāka pēc Apvienotās Karalistes izstāšanās no EEZ, jo uzliktās saistības tiks piemērotas tikai tirgos, attiecībā uz kuriem Komisija nav veikusi nekādu sākotnējo vērtējumu.

110 Prasītāja un Francijas Republika piebilst, ka šajā kontekstā Komisijai bija jāuzsāk procedūra attiecībā uz visiem *Paramount* noslēgtajiem apraides līgumiem un tādējādi visām līgumslēdzējām pusēm bija jādod iespēja atbildēt uz paziņojumu par iebildumiem. Turklāt Komisijai arī esot bijis jāpaziņo, ka daļa no

Paramount saistībām paliek spēkā, atstājot pēdējās minētās ziņā rūpes par atteikšanos no savām saistībām pret trešajām personām. No tā izrietot, ka, atzīdama piedāvātās saistības par saistošām attiecībā uz visām *Paramount* līgumiskajām attiecībām EEZ, Komisija ir pārsniegusi savas pilnvaras un tādējādi ir pārkāpusi Regulas Nr. 1/2003 9. pantu.

111 Komisija apstrīd šī pamata pamatotību.

112 Kā ir izklāstīts šī sprieduma 84. punktā, ir jāaplūko kopā gan argumenti, kas ir izvirzīti trešā pamata pirmajā daļā attiecībā uz samērīguma principa pārkāpumu, gan tie argumenti, kas ir izvirzīti, lai pamatotu otro pamatu. Proti, visi šie argumenti ir par to, vai, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Komisija ir nesamērīgi vai nepamatoti ietekmējusi prasītājas situāciju attiecībā uz šīs iestādes saistībā ar konkurenci pausto bažu būtību un ģeogrāfisko mērogu.

113 Jāatgādina, ka Regulas Nr. 1/2003 7. un 9. pantā paredzēto mehānismu un šajā regulā piedāvāto tiesību aizsardzības mehānismu specifiskās īpašības atšķiras atbilstoši katrai no šīm tiesību normām, kas nozīmē, ka Komisijas pienākumam nodrošināt samērīguma principa ievērošanu ir atšķirīga piemērojamība un saturs atkarībā no tā, saistībā ar kuru no šiem pantiem tas tiek aplūkots (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 38. punkts).

114 It īpaši Komisijas veiktā samērīguma principa īstenošana saistībā ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu ietver tikai pārbaudi par to, vai piedāvātās saistības atbilst prasībām, par kurām Komisija ir informējusi attiecīgos uzņēmumus, un par to, vai tie nav piedāvājuši mazāk apgrūtinošas saistības, kas ir tikpat atbilstīgas, lai izpildītu šīs prasības. Šajos apstākļos Komisijai ir jāņem vērā trešo personu intereses un tai nav pienākuma pašai meklēt mazāk stingrus vai mērenākus risinājumus nekā tai piedāvātās saistības (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41. un 61. punkts).

115 Proti, pirmkārt, uzņēmumi, kas piedāvā saistības, pamatojoties uz Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, apzināti piekrīt, ka to piekāpšanās var pārsniegt to, ko Komisija pati varētu tiem noteikt saskaņā ar šīs regulas 7. pantu pieņemto lēmumu pēc padziļinātas pārbaudes. Turpretim pret šiem uzņēmumiem uzsāktās pārkāpuma procedūras izbeigšana ļauj tiem novērst konkurences tiesību pārkāpuma konstatēšanu un iespējama naudas soda piemērošanu (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 48. punkts).

116 Otrkārt, kā tika izklāstīts šī sprieduma 101. punktā, tas, ka Komisija atzīst uzņēmuma piedāvāto individuālo saistību saistošo spēku, nenozīmē, ka citiem uzņēmumiem tiek atņemta iespēja aizstāvēt savas tiesības, kas, iespējams, izriet no to attiecībām ar šo uzņēmumu (spriedums, 2010. gada 29. jūnijs, Komisija/*Alrosa*, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49. punkts). Šajā ziņā no apsvērumiem par apstrīdētā lēmuma ietekmi uz prasītāju (skat. šī sprieduma 85.–104. punktu) izriet, ka prasītāja var celt prasību valsts tiesā, lūdzot konstatēt, vai attiecīgie noteikumi ir saderīgi ar LESD 101. panta 1. punktu, un attiecībā uz *Paramount* izdarīt valsts tiesībās paredzētos secinājumus, neizslēdzot pat iespēju noteikt attiecīgos pagaidu pasākumus, lai nodrošinātu pušu interešu ievērošanu līdz brīdim, kad minētā tiesa pieņems galīgu nolēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2000. gada 14. decembris, *Masterfoods* un HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 58. punkts).

117 No tā izriet, ka trešo personu interešu ievērošana saistību procedūrā ietver to, ka Komisijai no vairākiem piedāvāto saistību veidiem, pienācīgi reaģējot uz tās paustajām bažām saistībā ar konkurenci, ir jāuzliek tikai tās saistības, kas vismazāk ietekmēs trešo personu intereses, kad lēmuma adresāts šīs saistības īstenos.

118 Taču, pirmkārt, no šī sprieduma 43.–58. punktā izklāstītās informācijas izriet, ka būtībā attiecīgo noteikumu mērķis ir sadalīt visas EEZ valstu tirgus, neraugoties uz to, vai to juridiskais un ekonomiskais konteksts ļauj konstatēt, ka tie var izkropļot konkurenci. Tādējādi Komisijas paustās bažas pamatoti attiecas uz visu šo ģeogrāfisko zonu, līdz ar to piedāvātās un uzliktās saistības atbilst

šīm bažām, un Komisijai nav jāvērtē katrs no attiecīgajiem valsts tirgiem. Tādējādi argumenti, kurus prasītāja šajā ziņā ir izvirzījusi gan otrajā pamatā (skat. šī sprieduma 109. punktu), gan trešajā pamatā (skat. šī sprieduma 77. un 78. punktu), ir nepamatoti.

119 Otrkārt, izskatāmajā lietā Komisijai netika piedāvātas nekādas citas saistības, kuras pienācīgi atbilstu Komisijas paustajām bažām konkurences jomā un kuras mazāk ietekmētu prasītāju, kad *Paramount* tās īstenotu. Jebkurā gadījumā nevienas šāda veida saistības nešķiet acīmredzami piemērotas, lai efektīvi kliedētu Komisijas bažas, neuzliekot *Paramount* pienākumu vairs neievērot attiecīgos noteikumus.

120 Treškārt, arguments par to, ka saistībām esot nelabvēlīga ietekme uz kultūru daudzveidību visā EEZ, jo raidorganizācijas zaudē ienākumus, kurus tās varētu piešķirt Eiropas filmu uzņemšanai, ir jānoraida šī sprieduma 57.–69. punktā izklāstīto motīvu dēļ.

121 Ceturtkārt, ciktāl ar saviem argumentiem prasītāja, Francijas Republika, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment* netieši apgalvo, ka praksē pastāv nepārvarami šķēršļi, kas liedz sniegt pārrobežu apraides pakalpojumus Francijas tirgū, ir jākonstatē, ka tās nesniedz nevienu pierādījumu par šāda apstākļa esamību. Turklāt 3. panta iekļaušana 2014. gada 1. janvāra līgumā īpaši norāda uz pretējo (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 20. janvāris, *Toshiba Corporation*/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 33. un 47. punkts).

122 Šajos apstākļos, piektkārt, argumenti, kas it īpaši attiecas uz to, ka prasītājai nav tādas pašas procesuālās tiesības kā *Sky*, kā arī argumenti par Apvienotās Karalistes nenovēršamo izstāšanos no Savienības, arī ir nepamatoti. Proti, trešo personu interešu ievērošanai saistību procedūrā ir nozīme, kas ir norādīta šī sprieduma 115.–117. punktā, tādēļ arguments par prasītājas kā ieinteresētās personas ierobežotajām procesuālajām tiesībām ir jānoraida šī sprieduma 119. punktā izklāstīto motīvu dēļ. Attiecībā uz iebildumu par Apvienotās Karalistes nenovēršamo izstāšanos no Savienības pietiek atgādināt, ka attiecīgo noteikumu mērķis ir nošķirt valsts tirgus no EEZ kopumā, tāpēc minētā izstāšanās jebkurā gadījumā neietekmēs Komisijas pausto bažu spēkā esamību (skat. šī sprieduma 118. punktu).

123 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka Komisija, pieņemdama apstrīdēto lēmumu, nav pārsniegusi pilnvaras, kas tai ir piešķirtas ar Regulas Nr. 1/2003 9. pantu, un nav arī pārkāpusi samērīguma principu, kā to apgalvo prasītāja trešā pamata pirmajā daļā.

124 Tādējādi otrais pamats un trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

Par ceturto pamatu – pilnvaru nepareizu izmantošanu

125 Prasītājas ieskatā, tādu saistību akceptēšana, kas attiecas uz visu EEZ un kas neatbilst bažām saistībā ar konkurenci, kā tas ir norādīts otrajā pamatā, nozīmējot to, ka apstrīdētais lēmums esot pieņemts uz nelikumīga pamata, kas arī ietverot pilnvaru nepareizu izmantošanu. Turklāt Komisija esot rīkojusies Savienības likumdevēja vietā, izskatot jautājumu par ģeofiltrāciju audiovizuālo darbu izplatīšanā, un tādējādi tā esot iejaukusies likumdevēja kompetencē izdarīt iepriekšēju izvēli. Likumdošanas procesa norise, bet arī apstrīdētā lēmuma ietekme, kas būtiski pārsniedz tā mērķi, liecinot par Komisijas vēlmi noteikt *de facto* tiesisko regulējumu, tādējādi ietekmējot arī citu notiekošo izmeklēšanu rezultātus. Turklāt prasītāja lūdz Vispārējo tiesu pieprasīt Komisijai paziņot apstrīdētā lēmuma un attiecīgā likumdošanas procesa sagatavošanas dokumentus, lai iegūtu nopietnus pierādījumus par pilnvaru nepareizu izmantošanu.

126 *EFADs* apgalvo, ka Komisija nav publicējusi piedāvāto saistību pilnu versiju, ne arī nodrošinājusi trešajām personām piekļuvi iebildumu paziņojumam.

127 Komisija apstrīd ceturtā pamata pamatotību.

128 Jāatgādina, ka pilnvaru nepareiza izmantošana pastāv tad, ja kāda iestāde savas pilnvaras īsteno vienīgi vai vismaz galvenokārt citiem, nevis tai noteiktajiem mērķiem vai arī īsteno tās ar mērķi izvairīties no procedūras, kuru Līgums īpaši paredz, lai risinātu konkrētu situāciju (spriedums, 2007. gada 25. janvāris, *Dalmine*/Komisija, C-407/04 P, EU:C:2007:53, 99. punkts).

129 Taču, kā izriet no šī sprieduma 118. punkta, uzliktās saistības atbilst Komisijas paustajām bažām saistībā ar konkurenci, un tas ir attiecināms uz visu EEZ. Tādējādi prasītājas arguments, saskaņā ar kuru Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, ciktāl attiecīgās saistības neatbilda paustajām bažām, ir balstīts uz kļūdainu pieņēmumu.

130 Attiecībā uz citiem prasītājas izvirzītajiem argumentiem saistībā ar apgalvoto iejaukšanos likumdošanas procesā, ir jākonstatē, ka šis process, kamēr tajā nav pieņemts tiesību akts, neskar pilnvaras, kas Komisijai ir piešķirtas saskaņā ar LESD 101. pantu un Regulu Nr. 1/2003. Tādēļ ar apstākli, ka Komisija izmantoja šīs pilnvaras, uzliekot *Paramount* piedāvātās saistības, lai arī likumdošanas process, kas attiecās uz tādām tiesībām kā šajā lietā aplūkotās, vēl nebija pabeigts, nevar būt pierādījums pilnvaru nepareizai izmantošanai.

131 Visbeidzot ir jākonstatē, ka *EFADs* iebildumi par piedāvāto saistību publicēšanu un piekļuvi iebildumu paziņojumam faktiski ir pamati, kurus prasītāja nebija izvirzījusi, un tādējādi tie ir jānoraida kā nepieņemami. Jebkurā gadījumā uzņēmumiem un citām struktūrām, kas nav attiecīgās puses Regulas Nr. 1/2003 27. panta 2. punkta izpratnē, ir Regulas Nr. 1/2003 27. panta 4. punktā un Regulas Nr. 773/2004 13. pantā paredzētās tiesības, kuras Komisija šajā lietā ir ievērojusi (skat. šī sprieduma 4. un 5. punktu).

132 Tādējādi ceturtais pamats un līdz ar to prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

133 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

134 Turklāt atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas un atbilstoši Reglamenta 138. panta 3. punktam Vispārējā tiesa var nolemt, ka persona, kas iestājusies lietā un kas nav 1. un 2. punktā minētā persona, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

135 Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt Komisijai tiesāšanās izdevumus un *BEUC* tiesāšanās izdevumus, atbilstoši to prasījumiem, izņemot izdevumus, kas ir saistīti ar Francijas Republikas, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment* iestāšanos lietā.

136 Turklāt ir jānolemj, ka Francijas Republika, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment* sedz savus tiesāšanas izdevumus un atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar to iestāšanos lietā.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *Groupe Canal + SA* sedz savus tiesāšanās izdevumus pati, atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanas izdevumus un Eiropas Patērētāju organizācijas (*BEUC*) tiesāšanās izdevumus, izņemot izdevumus, kas ir saistīti ar Francijas Republikas, *European Film Agency Directors – EFADs*, *Union des producteurs de cinéma* (*UPC*) un *C More Entertainment AB* iestāšanos lietā.

3) Francijas Republika, *EFADs*, *UPC* un *C More Entertainment* sedz savus tiesāšanas izdevumus un atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus saistībā ar to iestāšanos lietā.

Gratsias Dittrich Ulloa Rubio

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2018. gada 12. decembrī.

[Paraksti]